

Rapport Landelijke Vertrouwens- en Adviescommissie

De Landelijke Vergadering van Amersfoort 2001 heeft op haar laatste zittingsdag een Landelijke Vertrouwens- en Adviescommissie ingesteld, bestaande uit de broeders: P. Blokland te Groot-Ammers, J. Bouma te Kampen en A. Wattèl te Hoofddorp.

De commissie heeft van de Landelijke Vergadering de volgende opdracht meegekregen:

Bij rijzende problemen tussen kerk en predikant:

De commissie kan in een vroegtijdig stadium gemeente en predikant bijstaan en adviseren over mogelijke oplossingen van de zich voordoende problemen. Het gaat niet om geschillenbeslechting of arbitrage, maar om bemiddeling (mediation) en het helpen zoeken naar alle mogelijke andere oplossingen.

Bij dienstverlening ten behoeve van (her)plaatsing van predikanten:

predikanten die graag een andere gemeente willen dienen, kunnen dit bij de commissie kenbaar maken.

De commissie kan desgevraagd informatie verstrekken aan gemeenten over predikanten die op zoek zijn naar een nieuwe gemeente.

De commissie stelt een handreiking beschikbaar die dienst kan bewijzen bij het beroepingswerk.

De commissie doet hierbij verslag van haar werkzaamheden over de afgelopen periode.

Allereerst een haast wat triviale opmerking. Tot haar spijt moet de commissie constateren dat, hoewel de kerken van het belang van de commissie overtuigd zijn, zij niet in het Informatieboekje 2002 en 2003 vermeld staat. Hopelijk zal dat in het Informatieboekje 2004 wel gebeuren.

Informatie aan kerken en predikanten

In februari 2002 heeft de commissie middels een schrijven alle kerkenraden en predikanten geïnformeerd over de taak en de werkzaamheden van de commissie. Ook heeft in Opbouw van 17 mei 2002 een interview gestaan van D. Timmerman met de brs Blokland en Wattèl over wat de commissie voor predikanten en kerkenraden kan doen, indien er zich problemen voordoen in de relatie tussen kerkenraad en predikant. Daarbij is ook nadrukkelijk gewezen op de bemiddelende rol van de commissie in het zoeken naar oplossingen. De commissie heeft ook een reglement voor het kunnen verrichten van haar werkzaamheden vastgesteld. Dit reglement is zowel aan de kerkenraden als aan de predikanten toegestuurd.

1. Ten aanzien van het eerste deel van de opdracht van de commissie valt op te merken dat tot nog toe hebben de kerken de weg naar de VAC nauwelijks hebben kunnen vinden. Is de oorzaak daarvan onbekendheid met het bestaan van de commissie of is er sprake van een vorm van drempelvrees, mede omdat in een klein kerkgenootschap als het onze men elkaar vaak wel kent en er wellicht

daarom een zekere angst bestaat om bekende anderen bij de problematiek te betrekken? Ook zou het kunnen zijn dat het klimaat in de kerken zo positief is, dat er geen beroep op de commissie behoefde te worden gedaan. Over dat laatste heeft de commissie zo haar twijfels over, ook gezien de discussie op de LV van Amersfoort, die tot de instelling van de commissie geleid heeft.

In de afgelopen periode heeft de commissie in één geval een actieve rol gespeeld in het bemiddelen tussen een kerkenraad en haar predikant. Enkele keren hebben kerkenraden en/of predikanten informatie ingewonnen over een eventuele rol van de commissie, zonder dat het tot een actieve bemiddeling van de commissie is gekomen.

Uit reacties van zowel predikanten als kerkenraden is gebleken, dat niet helemaal duidelijk is in welke gevallen er een beroep gedaan kan worden op hetzij de VAC hetzij de STAGG. Ook van de zijde van de STAGG is informeel die vraag bij de commissie neergelegd. Naar de overtuiging van de commissie zijn er duidelijke raakvlakken met het werk van de STAGG, maar is de taak van de VAC meer preventief van aard en naar de commissie hoopt, ook laagdrempeliger.

Wel is de commissie van mening, dat, wanneer daar reden voor is, de meer professionele hulp van de STAGG of van een andere hulpinstantie kan of dient (te) worden ingeroepen; uiteraard zal de commissie in voorkomend geval dat dan ook adviseren.

2. Ten aanzien van het tweede deel van de opdracht kan het volgende worden opgemerkt.

In de brief aan de kerkenraden en de predikanten heeft de commissie het volgende opgemerkt:
De commissie is zich bewust dat in een kleine kerkelijke gemeenschap als de onze deze taak niet eenvoudig is en de speelruimte van de commissie daardoor zeer beperkt. De opdracht van de commissie kan een hulpmiddel zijn voor predikanten en gemeenten bij het beroepingswerk, maar komt niet in de plaats van het gangbare beroepingswerk. De commissie zal zich dan ook wat afwachtend opstellen en zien wat er op haar weg komt. In voorkomende gevallen kunnen predikanten de commissie melden dat ze op zoek zijn naar een andere gemeente en de commissie kan desgevraagd gemeenten informeren over mogelijke kandidaten.

In de praktijk blijken zich hier toch een aantal valkuilen voor te doen. Van de kant van de predikanten is er nauwelijks een beroep op de commissie gedaan en ook van de kant van de kerken is er nauwelijks een verzoek bij de commissie binnengekomen. Wel heeft een kerk en een regionale vergadering de commissie gevraagd zich actief in te zetten voor een beroepbaar gestelde kandidaat. En juist dit actief afficheren van een kandidaat behoort niet tot de taak van de commissie. Daarmee zou de commissie een te grote verantwoordelijkheid gaan dragen voor het eigenlijke beroepingswerk.

De commissie is wel bezig met het opstellen van een handreiking die dienst kan doen bij het beroepingswerk. We hopen deze op niet al te lange termijn aan de kerken beschikbaar te kunnen stellen.

De Commissie hoopt op deze wijze de kerken in voldoende mate te hebben geïnformeerd over haar werkzaamheden en wenst de Landelijke Vergadering Gods zegen toe bij haar werkzaamheden.

P.W. Blokland
J. Bouma
A.Wattèl